

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: L. K.
nar. ....
bytem .....
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Vaníčkem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému: Celní úřad pro Zlínský kraj
sídlem Zarámí 4463, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. 19407-2/2016-640000-42

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce podle ustanovení § 181 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
2. Celní úřad pro Zlínský kraj dne 17. 2 2016 vydal zajišťovací příkaz, č. j. 6295-3/2016-640000-11, jímž žalobci stanovil mimo jiné povinnost do tří pracovních dnů od jeho oznámení zajistit dosud nestanovenou daň složením jistoty na účet správce daně ve výši

281 760 120 Kč. Jelikož žalobce tuto povinnost dobrovolně nesplnil, vydal žalovaný dne 25. 2. 2016 tři exekuční příkazy č. j. 11103/2016-640000-42, č. j. 11109/2016-640000-42 a č. j. 11110/2016-640000-42, kterými daňovou exekucí postihl bankovní účet dlužníka a budoucí nárok z uzavřených smluv o penzijním připojištění.

3. Exekučním titulem byl vykonatelný zajišťovací příkaz. Proti zajišťovacímu příkazu brojil žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto Generálním ředitelstvím cel dne 8. 4. 2016, č. j. 15626-2/2016-900000-302. Odvolání dlužníka bylo zamítnuto a zajišťovací příkaz byl potvrzen.
4. Návrh na zastavení exekuce ze dne 11. 4. 2016 žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě, již se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, popsal průběh dosavadního řízení před správním orgánem a namítal, že zajišťovací příkaz vydaný žalovaným je neúčinný a přestal být platným exekučním titulem ve smyslu § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu.
6. Má za to, že daňový řád obsahuje dva druhy lhůt, v nichž se vyřizují podání. Jednak úpravu obecnou, která se bez výjimek řídí obecnou úpravou v části druhé, hlavě II daňového řádu, a dále úpravu zvláštní, kde jsou lhůty upraveny speciálně u konkrétních institutů. U nich je pak stanoveno, v jaké lhůtě musí být rozhodnutí správce daně vydáno. Jedná se o případy, resp. instituty, které z důvodu veřejného zájmu, ochrany práv daňových subjektů a jejich právní jistoty musí mít přísnější limitaci.
7. Při vyřizování odvolání proti zajišťovacímu příkazu je třeba striktně se řídit lhůtou podle § 168 odst. 1 daňového řádu. Pro užití § 34 daňového řádu není u tohoto zajišťovacího prostředku prostor, jelikož by takovým postupem byla popřena speciální zákonná lhůta dle § 168 odst. 1 daňového řádu.
8. Zákonodárce rozhodování orgánů celní správy o odvolání proti zajišťovacímu příkazu jasným způsobem ohraničil. Lhůta vyplývající z ustanovení § 168 odst. 1 daňového řádu je dána zákonem a správce daně si ji nemůže žádným způsobem prodlužovat. Je-li smyslem určitého ustanovení ochrana práv daňového subjektu, neměl by být tento smysl právní úpravy vyloučen jiným zákonným ustanovením, které má navíc pouze obecný charakter. Gramatický výklad není jediným způsobem interpretace právních předpisů. Podle teleologického výkladu je účelem lhůty vyplývající z § 168 odst. 1 daňového řádu ochrana práv daňového subjektu.
9. V projednávaném případě správní orgán vydal zajišťovací příkaz 31. den po doplnění odvolání. Žalobce je tak přesvědčen, že zajišťovací příkaz se stal neúčinným a nastaly okolnosti pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Odpadl totiž důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena. Pokud by výklad přdestřený žalovaným měl obstát stejně jako výklad žalobce, pak se jedná o rovnocenné výklady, kdy je třeba použít ten, který je pro žalobce příznivější.
10. Dále žalobce namítá, že u napadeného rozhodnutí absentuje uznávaný elektronický podpis, který nahradí podpis úřední osoby a otisk úředního razítka. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné. Není rovněž zřejmé, zda M. D., vedoucí oddělení

vymáhání a zástupce vedoucí odboru pro Zlínský kraj, který podepsal napadené rozhodnutí, byl osobou oprávněnou napadené rozhodnutí vydat.

11. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že napadené rozhodnutí se váže k žádosti žalobce týkající se zastavení daňových exekucí, přičemž napadeným rozhodnutím byl návrh žalobce zamítnut. Dodal, že žalobce svůj návrh nepřímě směřoval do přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo zamítnuto odvolání proti zajišťovacímu příkazu, resp. tvrdil neexistenci pohledávky v důsledku nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí uvedené v ustanovení § 168 odst. 1 daňového řádu. Jak však vyplývá z více rozsudků Nejvyššího správního soudu, v exekučním řízení nelze přezkoumávat samotný exekuční titul, který byl navíc přezkoumán i odvolacím orgánem.
13. K námitce absence uznaného elektronického podpisu úřední osoby žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí elektronický podpis obsahuje. Co se týče oprávnění úřední osoby podepsat napadené rozhodnutí, tuto námitku považuje žalovaný za naprosto neopodstatněnou a ryze účelovou. Za prvé, podpisové oprávnění bylo dáno čl. 2 a čl. 18, resp. čl. 21 podpisového řádu vydaného rozkazem ředitele celního úřadu č. 16/2016 (č. j. 18309/2016-640000-01). Za druhé, žalobce neuvádí žádnou okolnost, která by jeho pochyby mohla reálně založit.
14. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
17. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou neúčinnosti zajišťovacího příkazu [bod IV. A) rozsudku] a následně hodnotil námitku absence elektronického podpisu a podpisového oprávnění úřední osoby [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka neúčinnosti zajišťovacího příkazu

19. Žalobce namítá, že odvolání proti zajišťovacímu příkazu nebylo vydáno v zákonné třicetidenní lhůtě, a je tedy neúčinné. Nastaly tak okolnosti pro zastavení daňové exekuce podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu.
20. Soud úvodem uvádí, že exekuční právo bezprostředně nespočívá na hmotném právu, ale na exekučním titulu. Exekuční orgán není oprávněn zkoumat správnost exekučního titulu, ale je jím zásadně vázán. Z tohoto hlediska je exekuční titul klíčovým důvodem nařízení

exekuce. Jak správně upozorňuje žalovaný, vyměřovací řízení a exekuční řízení jsou oddělená, neboť exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení, ani duplicitním nalézacím řízením, jak potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 9 Afs 28/2009-124, publ. pod č. 1966/2010 Sb. NSS. Předmětem soudního přezkumu může být pouze exekuční řízení, respektive pouze konkrétní rozhodnutí učiněné v jeho rámci (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 Afs 231/2015-33). V usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“

21. Podle ustanovení § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu *správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena.*
22. V nyní projednávané věci žalobce nenapadá samotnou povinnost zajistit složení jistoty na dosud nestanovenou daň, ale namítá, že exekuční příkaz je neúčinný. Pokud by exekuční titul skutečně byl neúčinný, bylo by namíste daňovou exekuci zastavit dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu (srov. BAXA J., a kol. *Daňový řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011). Soud proto posuzoval, zda zajišťovací příkaz může vyvolávat účinky jako exekuční titul, tedy zda o odvolání proti zajišťovacímu příkazu bylo rozhodnuto ve lhůtě vyplývající z § 168 odst. 1 daňového řádu.
23. Z ustanovení § 168 odst. 1 daňového řádu dále vyplývá, že *pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným; § 35 odst. 2 se nepoužije.*
24. Podle § 33 odst. 2 daňového řádu „[l]hůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty“.
25. Dále z ustanovení § 34 daňového řádu plyne, že „[p]okud je den, kdy osoba zúčastněná na správě daní učinila podání, dnem počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nebo provedení jiného úkonu správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daní k součinnosti, do pátého pracovního dne ode dne, kdy dojde k požadované součinnosti.“
26. V případě nedodržení lhůty dle § 168 odst. 1 daňového řádu se zajišťovací příkaz stává neúčinným, což znamená, že správce daně je povinen peněžní prostředky daňovému subjektu vrátit. Lhůta zakotvená v předmětném ustanovení je svou povahou propadnou procesní lhůtou, která má motivovat správce daně k urychlenému posouzení důvodnosti podaného odvolání s tím, že nečinnost vyvolá bez dalšího okamžitý efekt v podobě neúčinnosti zajišťovacího příkazu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66).

27. Do ustanovení § 34 daňového řádu byla slova „*do pátého pracovního dne ode*“ vložena zákonem č. 267/2014 Sb. Dle důvodové zprávy k tomuto zákonu došlo k prodloužení doby, po kterou neběží lhůta pro správce daně z důvodu zvýšení kvality činnosti správců daně a efektivnějšího boje s daňovými úniky. Důvodem pro změnu byla rovněž skutečnost, že nápad práce úředních osob není rovnoměrný, a tedy k vydání rozhodnutí k součinnosti může dojít až těsně před koncem lhůty, v jejímž zbytku není možné lhůtu fakticky dodržet. Příkladem budou zejména ty situace, kdy reakce osoby zúčastněné na správě daní vyvolá natolik zásadní změnu, že správce daně musí mít zachován dostatek prostoru, aby na změnu mohl adekvátně a kvalifikovaně zareagovat.
28. Podle žalobce se na vyřízení odvolání uplatní pouze třicetidenní lhůta dle § 168 odst. 1 daňového řádu a obecná ustanovení modifikující běh lhůt (tj. také ustanovení § 34 daňového řádu) se v případě této lhůty neuplatní. Odkazuje na důvodovou zprávu a taktéž na komentářovou literaturu.
29. Smyslem ustanovení § 34 daňového řádu je zabránit úmyslnému a obstrukčnímu prodlužování časového úseku v mezidobí, ve kterém správce daně vyzývá osobu zúčastněnou na správě daní k součinnosti (srov. LICHNOVSKÝ O., a kol. Daňový řád, 3. v., 2016, s. 134 – 136). Uvedený komentář pak explicitně konstatuje, že ustanovení § 34 daňového řádu se uplatní i na lhůtu pro rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu. Obdobně k ustanovení § 168 odst. 1 daňového řádu J. Baxa a L. Kaniová uvádí: „*V této souvislosti je však třeba upozornit na zvláštní ustanovení o běhu lhůty pro správce daně v § 34. Podle něj, pokud je den, kdy osoba zúčastněná na správě daní učinila vůči správci daně podání (zde podání odvolání), dnem, od něhož se odvíjí běh (zde třicetidenní) lhůty pro vydání rozhodnutí, běh lhůty se staví ode dne vydání rozhodnutí, kterým správce daně vyzývá tuto osobu k součinnosti do dne, kdy dojde k požadované součinnosti. Správce daně takto může čelit uplynutí lhůty a zániku účinnosti zajišťovacího příkazu např. vydáním výzvy k odstranění vad odvolání (srov. § 112 odst. 2)*“ (BAXA J., a kol. *Daňový řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011.).
30. Možnost použití § 34 daňového řádu o běhu lhůt pro správce daně v případě lhůty podle § 168 odst. 1 daňového řádu zákonodárcem výslovně nebyla vyloučena, jako tomu bylo učiněno u § 35 odst. 2 daňového řádu, je tedy aplikovatelná i v řízení o odvolání proti zajišťovacímu příkazu. Soud proto konstatuje, že běh třicetidenní lhůty pro vyřízení odvolání proti zajišťovacímu příkazu stanovené v § 168 odst. 1 daňového řádu může být prodloužen aplikací § 34 daňového řádu (výzvou správce daně k součinnosti). Uvedený výklad zastává i dosavadní judikatura krajských soudů (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Af 27/2014-117 nebo také rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2018, č. j. 31 Af 20/2017-250). Odkaz žalobce na komentářovou literaturu z roku 2010 není příléhavý, neboť tato se zabývá předmětným ustanovením před novelizací provedenou zákonem č. 267/2014 Sb. (srov. taktéž BALCAR, V. *Obrana proti zajišťovacímu příkazu*. Obchodněprávní revue, 4/2018, s. 97).
31. Ze správního spisu vyplývá, že zajišťovací příkaz byl vydán dne 17. 2. 2016 (doručen žalobci dne 18. 2. 2016). Proti zajišťovacímu příkazu podal žalobce blanketní odvolání dne 23. 2. 2016, ve kterém uvedl, že odvolání bude řádně odůvodněno na výzvu správce daně. Dne 25. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně výzvu k doplnění odvolání (žalobci doručena téhož dne). Žalobce doplnil odvolání dne 8. 3. 2016. Generální ředitelství cel následně

vydalo rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu dne 8. 4. 2016 (doručeno žalobci téhož dne).

32. Z uvedeného popisu skutkového stavu vyplývá, že třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odvolání začala běžet dne 23. 2. 2016, kdy žalobce podal odvolání. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 25. 2. 2016 se běh lhůty zastavil (tj. v době, kdy ze lhůty dosud uběhly dva dny). Doplnění odvolání bylo učiněno 8. 3. 2016. Po pěti pracovních dnech od tohoto data (§ 34 daňového řádu), tj. od 15. 3. 2016 lhůta pro vyřízení odvolání opět počala běžet a uplynula by 12. 4. 2016. Dne 8. 4. 2016, tedy v rámci lhůty pro vydání odvolání dle § 168 odst. 1 daňového řádu, Generální ředitelství cel o odvolání rozhodlo a své rozhodnutí doručilo žalobci. Rozhodnutí o odvolání tak bylo vydáno v zákonné lhůtě, proto se zajišťovací příkaz nestal z tohoto důvodu neúčinný.
33. K argumentaci žalobce, že v případě dvou rovnocenných výkladů je třeba použít ten, který je pro žalobce příznivější (princip *in dubio mitius*), soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 57/2013-34, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 116/2013-39, nebo ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013-41). Z ní vyplývá, že k aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv výklad obtížně obhajitelný či formalistický. V nyní projednávaném případě soud porušení uvedeného principu neshledal, neboť žalobcův výklad odporuje dikci daňového řádu; je tedy obtížně obhajitelný a vykazuje rysy účelovosti. Cituje-li žalobce z nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 669/02, je nutné konstatovat, že uvedená citace se v předmětném nálezu nenachází. Žalobce měl pravděpodobně na mysli nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 1328/07. Ani tento nálezy však na situaci žalobce není příslušný, neboť se věnoval nejasnému a vágnímu právnímu pojmu a možnosti jeho dvojího výkladu. V nyní projednávaném případě vedle sebe nestojí dva rovnocenné výklady právní normy. Právní úprava daňového řádu, jakož i citovaná judikatura, dávají jasnou odpověď na možnost použití ustanovení § 34 daňového řádu i pro běh lhůty pro vyřízení odvolání proti zajišťovacímu příkazu (§ 168 odst. 1 daňového řádu). Podmínkou rovnocennosti výkladu práva se rozumí požadavek, aby předmětná víceznačnost dosahovala obecně přijatelné míry. Princip *in dubio mitius* nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou žalobcem měly správní soudy zohlednit jakožto dvojí možný výklad práva.
34. Soud proto uzavírá, že okolnosti pro zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu nenastaly, jelikož důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, neodpadl. Námitka neúčinnosti zajišťovacího příkazu tak není důvodná.

IV. B) Námitka absence elektronického podpisu a podpisového oprávnění úřední osoby

35. Žalobce dále namítá, že na napadeném rozhodnutí chybí uznávaný elektronický podpis, který nahradí podpis úřední osoby a otisk úředního razítka. Není rovněž zřejmé, zda úřední osoba byla oprávněna vydat napadené rozhodnutí.
36. Podle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby. Napadené rozhodnutí na poslední straně obsahuje jméno úřední osoby, pracovní zařazení a označení správního

orgánu. Obsahuje rovněž kvalifikovaný elektronický podpis, konkrétně elektronický podpis M. D., Česká republika – Generální ředitelství cel, čas podepsání 14. 4. 2016 11:28:51 +02:00, vydavatele První certifikační autorita, a. s. Napadené rozhodnutí bylo odesláno z datové schránky Celního úřadu pro Zlínský kraj. Námitka, že napadené rozhodnutí neobsahuje elektronický podpis, tak není důvodná. Pro ověření, zda byl elektronický dokument skutečně podepsán a je autentický, slouží v příslušné aplikaci pro prohlížení elektronických dokumentů formátu „pdf“ záložka „podpisy“ na levé straně dokumentu a volba „zobrazit vlastnosti podpisu“, „zobrazit certifikát autora podpisu“.

37. K námitce oprávněnosti úřední osoby vydat napadené rozhodnutí soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 10 As 1/2014-187. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán je povinen mít nastavená transparentní podpisová pravidla. Účastník řízení může zpochybnit, že tato buď neexistovala, nebo v jeho věci nebyla dodržena. Musí však přednést relevantní tvrzení o v úvahu přicházejících pochybnostech Žalobce v žalobě žádné věcné výtky ohledně oprávněnosti M. D. k podpisu napadeného rozhodnutí nevznsl. Pouze uvedl, že nemá jistotu, že napadené rozhodnutí nese podpis oprávněné úřední osoby. Jeho výtky soud neshledal oprávněnými, neboť jak již bylo výše uvedeno, žalovaný nebyl povinen odůvodňovat dodržení interních pokynů a předpisů ohledně podpisových oprávnění.
38. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobcem požadovaný postup by ve výsledku znamenal povinnost správce daně přiložit ke každému rozhodnutí, které nepodepsal ředitel správního orgánu, interní dokument potvrzující oprávnění k podpisu. Takový postup zákon správním orgánům neukládá.
39. Ani tato námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Návrhy důkazů uvedené v žalobě se vztahovaly k žádosti o osvobození od soudních poplatků a byly konzumovány rozhodnutím o ní. K věci samé žalobce žádné důkazy nenavrhoval.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.